

Anarşizm Nedir? (1)

Alexander Berkman

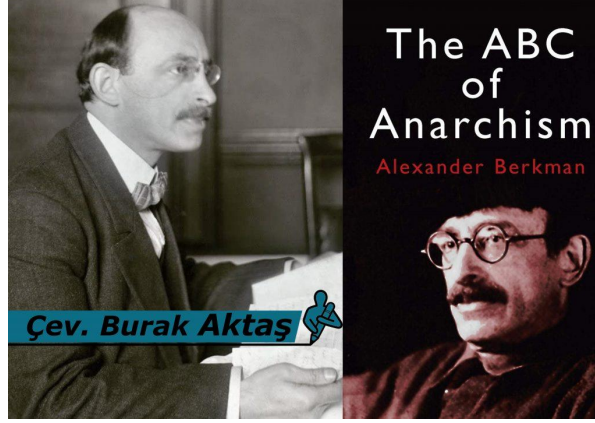
23.08.2020

İçindekiler

ÖNSÖZ	4
GİRİŞ	6
Bölüm 1: Hayattan Ne İstiyorsun?	8

Yazı için Meydan Gazetesi'nin önsözü:

Yaşamı boyunca anarşizm için mücadele eden devrimci anarşist Alexander Berkman tarafından 1928'de yazılan, daha önce farklı dillerde "Anarşizm Nedir?, Anarşizmin ABC'si, Anarşist Komünizm Nedir?" isimleriyle yayınlanmış ve bugüne dek Türkçe çevirisi yapılmamış olan kitabı bölümler halinde sizlerle paylaşacağız.

ÖNSÖZ

Anarşizmi, özgürlük ve uyum içindeki toplumsal yaşamın en akılcı ve pratik anlayışı olarak görüyorum. İnsanlığın gelişimi sürecinde Anarşizmin hayata geçeceğine kesin olarak ikna oldum.

Bu hayata geçişin zamanı iki etkene bağlı olacaktır: birincisi, mevcut koşulların hem ruhsal hem de fiziksel olarak insanlığın önemli bir kısmı için, özellikle de emekçi sınıflar için, ne kadar çabuk katlanılamaz hale geleceği; ikincisi, Anarşist görüşlerin anlaşılma ve kabul edilme derecesidir.

Toplumsal kurumlarımız belirli fikirler üzerine kuruludur; genellikle bu fikirlere inanıldığı sürece, bu fikirler üzerine inşa edilen kurumlar da güvendedir. İnsanlar siyasi otoritenin ve yasal baskının gerekli olduğunu düşündükleri için hükümet hala güçlüdür. Böyle bir ekonomik sistem yeterli ve adil görüldüğü müddetçe kapitalizm sürecektir. Günümüzdeki rezil ve baskıcı koşulları destekleyen bu fikirlerin zayıflaması, devletin ve kapitalizmin nihai çöküşü anlamına gelmektedir. İlerleme dediğimiz; insanın zar zor sağ kurtulduğu kötü koşulları ortadan kaldırıp onların yerine daha uygun bir ortam yaratmaktan ibarettir.

Sıradan bir gözlemci için bile, toplumun temel kavramlarında radikal bir değişim olduğu açıkça görülüyor. Dünya Savaşı ve Rus Devrimi bunun ana nedenleridir. Savaş, kapitalist rekabetin acımasız karakterinin ve hükümetlerin uluslararasıdaki veya daha doğrusu iktidardaki mali klikler arasındaki anlaşmazlıkları çözme konusundaki korkunç yetersizliğinin maskesini düşürdü. İnsanların eski yöntemlere olan inançlarını kaybetmelerinden dolayı Büyük Güçler artık silahlanmanın sınırlandırılmasını ve hatta savaşın yasadışı ilan edilmesini tartışmak zorunda kalıyor. Çok uzun zaman önce, böylesi bir ihtimalin önerisi bile son derece küçümseme ve alay ile karşılanırdı.

Benzer şekilde diğer yerleşik kurumlara olan inanç da kırılmaktadır. Kapitalizm hala 'işliyor', ancak onun faydası ve adaleti hakkındaki şüpheler, sürekli genişleyen toplumsal kesimlerin içine kurt düşürmekte. Rus Devrimi, kapitalist toplumu ve özellikle onun ekonomik temellerini, toplumsal varoluş araçlarını ve özel mülkiyetin kutsallığını baltalayan fikir ve duyguları yaydı. Çünkü Ekim sadece Rusya'yı değil, dünya çapındaki kitleleri de etkiledi. Var olanın hep var olacağına dair uydurulan hurafe, geri döndürülemeyecek şekilde sarsıldı.

Savaş, Rus Devrimi ve savaş sonrası gelişmeler, aynı zamanda sosyalizm hakkında da çok sayıda hayal kırıklığı yarattı. Sosyalizmin de Hristiyanlık gibi kendini yenerek dünyayı fethettiği tespiti doğru. Sosyalist partiler şu anda Avrupa hükümetlerinin çoğunu ya yönetiyor ya da yönetilmesine yardım ediyor, fakat insanlar artık onların da diğer burjuva rejimlerinden farklı olduklarına inanmıyorlar. Sosyalizmin başarısız olduğu ve iflas ettiğini düşünüyorlar.

Aynı şekilde Bolşevikler, Marksist dogmanın ve Leninist ilkelerin yalnızca diktatörlüğe ve gericiliğe yol açabileceğini kanıtladılar.

Anarşistlere göre tüm bunlarda şaşırtıcı herhangi bir şey yok. Onlar her zaman, devletin bireysel özgürlüğe ve toplumsal uyuma zarar verdiğini, yalnızca baskıcı otoritenin ve maddi eşitsizliğin ortadan kaldırılmasının siyasi, ekonomik ve ulusal sorunları çözebileceğini iddia etmişlerdir. Fakat onların kanıtları; şimdiki nesil için, her ne kadar insanlığın asırlık deneyimine dayansa da, son yirmi yıldaki olaylar gerçek hayatta Anarşist tarafın doğruluğunu gösterene kadar salt teori gibi göründü.

Sosyalizmin ve Bolşevizmin çöküşü, Anarşizmin önünü açtı.

Anarşizm üzerine hatırı sayılır bir kaynakça var, ancak daha kapsamlı eserlerin çoğu Dünya Savaşı'ndan önce yazılıyordu. Yakın geçmişin deneyimi hayati önem taşıyordu, Anarşist tutum ve tartışmalarda bazı gözden geçirmeleri gerekli kıldı. Temel önermeler aynı kalsa da pratik uygulamadaki bazı değişiklikler güncel tarihin gerçekleri tarafından belirlenir. Özellikle Rus Devrimi'nden çıkartılan dersler

çeşitli önemli sorunlara yeni bir yaklaşımı gerektiriyor, bunların başında toplumsal devrimin karakteri ve faaliyetleri geliyor.

Dahası, birkaç istisna dışında Anarşist kitaplar ortalama okuyucunun anlayabileceği düzeyde değil. Okuyucunun zaten konuya büyük ölçüde aşina olduğu varsayımıyla yazılmış olmaları -ki genellikle durum böyle değildir- toplumsal sorunlarla ilgili çoğu eserin ortak problemidir. Sonuç olarak, toplumsal sorunları yeterince basit ve anlaşılır bir şekilde ele alan çok az kitap vardır.

Yukarıdaki nedenden ötürü, şu anda Anarşist tarafın herkes tarafından anlaşılabilir en sade ve en net terimlerle yeniden ifade edilmesinin çok gerekli olduğunu düşünüyorum. Yani Anarşizmin ABC'si. İlerleyen sayfalar bu amaç gözetilerek yazıldı.

Paris, 1928.

GİRİŞ

Seninle Anarşizm hakkında konuşmak istiyorum.

Seninle Anarşizm hakkında konuşmak istiyorum çünkü öğrenmenin iyi olacağını düşünüyorum. Ayrıca bu konuda çok az şey biliniyor, bilinenler genellikle kulaktan dolma ve çoğunlukla yanlış.

Sana bundan bahsetmek istiyorum, çünkü Anarşizmin insanın şimdiye kadar düşündüğü en iyi ve en büyük şey olduğuna inanıyorum; sana özgürlük ve mutluluk verebilecek, dünyaya huzur ve neşe getirebilecek tek şey olduğuna inanıyorum.

Sana yanlış anlaşılmayacak kadar sade ve basit bir dille anlatmak istiyorum. Büyük kelimeler ve bağırış çağırış sadece kafa karıştırmaya hizmet eder. Basit düşünmek, basit konuşmak demektir. Ama sana Anarşizmin ne olduğunu söylemeden önce, ne olmadığını söylemek istiyorum.

Olması gereken budur, çünkü Anarşizm hakkında çok fazla yalan yayıldı. Zeki kişilerin bile bu konuda çoğunlukla tamamıyla yanlış düşünceleri var. Bazı insanlar anarşizm hakkında hiçbir şey bilmeden konuşuyorlar. Ve bazıları da Anarşizm hakkında yalan söylüyorlar çünkü onun hakkındaki gerçeği bilmenizi istemiyorlar.

Anarşizmin birçok düşmanı vardır; onlar sana gerçeği söylemeyecekler. Anarşizmin neden düşmanları olduğunu ve kim olduklarını bu hikâye boyunca göreceksin. Sana şimdiden söyleyebilirim ki ne politikacılar ne de işverenin, ne kapitalistler ne de polis seninle Anarşizm hakkında dürüstçe konuşmayacaklar. Çoğu onun hakkında hiçbir şey bilmiyor ve hepsi ondan nefret ediyor. Gazeteleri ve yayınları – kapitalist basın – da ona karşı.

Çoğu Sosyalist ve Bolşevik bile Anarşizmi yanlış tanıtıyor. Çoğunun daha iyisini bilmediği doğru. Ama daha iyi bilenler de sıklıkla Anarşizm hakkında yalan söylerler, ondan “düzensizlik ve kaos” olarak bahsederler. Bu konuda ne kadar sahtekâr olduklarını kendin görebilirsin: Sosyalizmin en büyük öğretmenleri – Karl Marks ve Friedrich Engels – Anarşizmin Sosyalizmden sonra geleceğini öğretmişlerdi. Önce Sosyalizm olması gerektiğini, Anarşizmin ancak Sosyalizmden sonra var olacağını ve Sosyalizmden daha özgür, daha güzel bir toplumsal yaşam olacağını söylediler.

Yine de Marks ve Engels üstüne yemin eden Sosyalistler, Anarşizme “kaos ve düzensizlik” demekte ısrar ediyorlar ki bu da sana onların ne kadar cahil veya sahtekâr olduklarını gösteriyor.

En büyük öğretmenleri Lenin, Anarşizmin Bolşevizmi izleyeceğini ve o zaman yaşamın daha iyi, daha özgür olacağını söylemesine rağmen Bolşevikler de aynısını yapıyor.

Bu yüzden sana öncelikle Anarşizmin ne olmadığını söylemeliyim.

O bomba, düzensizlik veya kaos değildir.

O soygun ve cinayet değildir.

O herkesin herkesle savaşması değildir.

O, barbarlığa veya yabani insana geri dönüş değildir.

Anarşizm bunun tam tersidir.

Anarşizm, özgür olman gerektiği anlamına gelir; hiç kimse seni köleleştirmemeli, sana patronluk yapmamalı, seni soymamalı veya sana herhangi bir şey dayatmamalı.

Yapmak istediğin şeyleri yapmakta özgür olman gerektiği anlamına gelir ve yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya mecbur kalmaman.

O, yaşamak istediğin türden bir hayatı seçme ve kimsenin müdahalesi olmadan yaşama şansın olması gerektiği anlamına gelir.

O, senden sonraki arkadaşının da seninle aynı özgürlüğe sahip olması gerektiği, herkesin aynı haklara ve özgürlüklere sahip olması gerektiği anlamına gelir.

O, herkesin kardeş olduğu, kardeş gibi barış ve uyum içinde yaşamaları gerektiği anlamına gelir.

Yani, hiçbir savaş olmamalı, bir grup insanın diğerlerine karşı kullandığı şiddet olmamalı, tekelcilik olmamalı, yoksulluk olmamalı, baskı olmamalı, istismar olmamalı.

Kısacası, Anarşizm, tüm erkeklerin ve kadınların özgür olduğu, herkesin düzenli ve mantıklı bir yaşamın faydalarından eşit ölçüde yararlandığı bir durum veya toplum anlamına gelir.

Soruyorsun “Bu olabilir mi?” ve “Nasıl?”

‘Hepimiz meleklere dönüşmeden olmaz,’ diyor arkadaşın.

Peki, bunu konuşalım. Belki size kanatlarımız çıkmasa bile iyi olabileceğimizi ve iyi insanlar olarak yaşayabileceğimizi gösterebilirim.

Bölüm 1: Hayattan Ne İstiyorsun?

Hayatta herkesin en çok istediği şey nedir? En çok ne istiyorsun?

Sonuçta, derimizin altında hepimiz aynıyız. Kim olursan ol (erkek ya da kadın; zengin ya da fakir, aristokrat ya da serseri; beyaz, sarı, kırmızı ya da siyah; hangi ülkeden, milliyetten ya da dinden olursan ol) hepimiz soğuğu ve açlığı, sevgiyi ve nefreti hissetme konusunda birbirimize benziyoruz; hepimiz felaket ve hastalıktan korkar, acı ve ölümden uzak durmaya çalışırız.

Hayattan en çok istediğin, en çok korktuğun şey, esas itibariyle komşun için de aynıdır.

Bilgili insanlar, sana ne istediğini anlatmak için, çoğu sosyoloji, psikoloji ve diğer pek çok “oloji” üzerine olan kalın kitaplar yazdılar, ancak bu kitaplardan herhangi ikisi asla aynı fikirde değil. Ve yine de onlar olmadan da senin ne istediğini çok iyi bildiğini düşünüyorum.

Bu konu hakkında o kadar çok çalışmış, yazmış ve spekülasyon yapmışlardır ki, onlar için o kadar zor bir soru ki, sen yani birey, felsefelerinde tamamen kaybolmuş durumdasın. Ve sonunda dostum, senin hiç önemli olmadığını sonucuna vardılar. Dedikleri şu ki sen değil insanların bir araya gelmesinden oluşan “bütün” önemlidir. Bu “bütün”e “toplum” derler, “ulus”, ya da “Devlet”, ve bu ukalalar aslında senin -bireyin- mutsuz olmanın “toplum” iyi olduğu sürece hiçbir fark yaratmayacağına karar verdiler. Tek tek üyeleri sefilse, “toplum” ya da “bütün”ün nasıl iyi olabileceğini açıklamayı her nasılsa unuttular.

Senin hayat denen şeylerin şemasına gerçekten nerede girdiğini ve gerçekte ne istediğini bulmak için onlar felsefi ağlarını döndürmeye ve kalın ciltler üretmeye devam ediyorlar.

Ama sen kendin ne istediğini çok iyi biliyorsun, komşun da öyle.

İyi ve sağlıklı olmak istiyorsun; özgür olmak, bir efendiye hizmet etmemek, kendini hiç kimsenin önünde süründürmemek ve aşağılanmamak istiyorsun; kendin, ailen, yakınların ve sevdiklerin için refah istiyorsun. Ve yarının korkusuyla taciz edilmemek ve endişelenmemek istiyorsun.

Herkesin aynı şeyi istediğinden emin olabilirsin. Yani bütün mesele şu gibi görünüyor:

Sağlık, özgürlük ve refah istiyorsun. Bu bakımdan herkes senin gibi.

Bu nedenle hepimiz hayatta aynı şeyi arıyoruz.

Öyleyse neden hepimiz birlikte, ortak çabayla, birbirimize yardım ederek aramayalım?

Hepimiz aynı şeyi istiyorsak, neden hile yapıp soyup birbirimizi öldürelim? Yanındaki insan kadar istediğin şeyleri alma hakkın yok mu?

Yoksa savaşıyor ve birbirimizi katlederek sağlığımızı, özgürlüğümüzü ve refahımızı daha iyi güvence altına alabilir miyiz?

Yoksa başka yolu olmadığı için mi?

Gel bir bakalım.

Hayatta hepimiz aynı şeyi istiyorsak, aynı amaca sahipsek, çıkarlarımızın da aynı olması mantıklı değil mi? O halde kardeşler gibi barış ve dostluk içinde yaşamalıyız; birbirimize iyi davranmalı ve elimizden geldiğince birbirimize yardım etmeliyiz.

Ama hayatta bunun hiç de öyle olmadığını biliyorsun. Kardeş gibi yaşamadığımızı biliyorsun. Dünyanın çekişme, savaş, sefalet, adaletsizlik, yanlış, suç, yoksulluk ve baskı ile dolu olduğunu biliyorsun.

Öyleyse neden böyle?

Çünkü hayatta hepimiz aynı amaca sahip olsak da çıkarlarımız farklıdır. Dünyadaki tüm sıkıntıyı yaratan budur.

Sadece kendinden yola çıkarak bir düşün.

Bir çift ayakkabı veya şapka almak istediğini varsayalım. Mağazaya giriyorsun ve ihtiyacın olanı alabildiğince makul ve ucuza almaya çalışıyorsun. Senin çıkarın bu. Ancak mağaza işletmecisinin çıkarı,

onu sana elinden geldiğince pahalıya satmaktır, çünkü o zaman kârı daha büyük olacaktır. Bunun nedeni, yaşadığımız hayattaki her şeyin şu ya da bu şekilde kâr elde etme üzerine inşa edilmesidir. Bir kâr etme sistemi içinde yaşıyoruz.

Şimdi, eğer birbirimizden kâr elde etmek zorundaysak, çıkarlarımızın aynı olamayacağı açık. Onlar farklı ve çoğu zaman birbirlerine zıt olmalılar.

Her ülkede, başkalarından kâr ederek yaşayan insanlar bulacaksınız. En büyük kârı elde edenler zengindir. Kâr edemeyenler fakirdir. Hiç kâr edemeyenler ise sadece işçilerdir. Bu nedenle, işçilerin çıkarlarının diğer insanların çıkarlarıyla aynı olamayacağını anlayabilirsiniz. Bu nedenle, her ülkede tamamen farklı çıkarlara sahip birkaç sınıf insan bulacaksınız.

Her yerde bulacağın sınıflar:

Bankacılar, büyük imalatçılar ve arazi sahipleri gibi büyük karlar elde eden ve çok zengin olan nispeten küçük bir insan sınıfı; çok sermayeye sahip olan ve bu nedenle kapitalist (sermayedar) olarak adlandırılan insanlar. Bunlar kapitalist sınıfa aittir.

İş adamları ve onların çalışanları, emlakçılar, spekülâtörler ve doktorlar, avukatlar, mucitler vb. profesyonel kişilerden oluşan az ya da çok başarılı insanlardan oluşan bir sınıf. Bunlar orta sınıfa yani burjuvaziye aittir.

Değirmenlerde ve madenlerde, fabrikalarda ve dükkanlarda, ulaşımda ve çeşitli endüstrilerde çalışan çok sayıda işçi. Bu, proletarya olarak da adlandırılan işçi sınıfıdır.

Burjuvazi ve kapitalistler, gerçekte aynı sınıfa mensupturlar, çünkü hemen hemen aynı çıkarlara sahiptirler ve bu nedenle, burjuvazinin insanları da genellikle işçi sınıfına karşı kapitalist sınıfın yanında yer alır.

İşçi sınıfının her ülkede her zaman en yoksul sınıf olduğunu göreceksin. Belki sen de işçisin, proletersin. O zaman maaşının seni asla zengin yapmayacağını biliyorsun.

İşçiler diğer sınıflardan daha çok emek veriyorlar ve daha zor işler yapıyorlar. Peki işçiler neden en yoksul sınıftır? Toplumun yaşamında işçiler çok önemli olmadığı için mi? Belki onlarsız da yapabiliriz?

Bakalım. Yaşamak için neye ihtiyacımız var? Yiyecek, giyecek ve barınağa ihtiyacımız var; çocuklarımız için okullara, arabalara, trenlere ve binlerce başka şeye daha.

Emek olmadan yapılan tek bir şey gösterebilir misin? Ayağındaki ayakkabılar ve yürüdüğün sokaklar emeğin sonucudur. Emek olmadan çıplak dünyadan başka bir şey olmazdı ve insan yaşamı tamamen imkansız olurdu.

Bu, sahip olduğumuz her şeyi emeğin yarattığı anlamına gelir yani dünyanın tüm zenginliğini. Her şey yeryüzüne ve onun doğal varlıklarına harcanan emeğin sonucudur.

Ama bütün servet emeğin ürünüyse, o zaman neden emeğe ait değil? Yani onu yaratmak için elleriyle veya kafalarıyla çalışanlara; kol işçisine ve kafa işçisine. Herkes, bir kişinin kendi yaptığı şeye sahip olma hakkı olduğunu kabul eder.

Ama hiç kimse kendi başına bir şey yapamadı veya yapamaz. Bir şeyler yaratmak için, farklı mesleklerden ve uzmanlıklardan pek çok insan gerekir. Örneğin marangoz, tek başına ağacı kesip keresteyi kendisi hazırlasa bile, basit bir sandalye veya tezgah yapamaz. Kendisinin yapamayacağı testereye, çekiçe, çiviye ve aletlere ihtiyacı vardır. Ve bunları kendisi yapacak olsa bile, önce diğer insanlar tarafından tedarik edilmesi gereken hammaddelere- çelik ve demir- sahip olması gerekir.

Veya başka bir örnek, bir inşaat mühendisi. Kağıt, kalem ve ölçü aletleri olmadan -ki bu ürünleri onun için başkaları yapmalıdır- hiçbir şey yapamazdı. İlk önce mesleğini öğrenmesi ve yıllarca eğitim görmesi gerektiğinden bahsetmeye gerek bile yok, diğer insanlar ise bu arada onun yaşamasını sağlıyor. Bu, bugün dünyadaki her insan için geçerlidir.

Öyleyse hiçbir insanın, yaşaması için gerekli her şeyi kendi emeğiyle yapamayacağını görebilirsin. İlk çağlarda mağarada yaşayan ilkel birisi kendisi için taştan bir balta veya yay ve ok yapıp bunlarla yaşayabilirdi. Ama o günler geride kaldı. Bugün hiç kimse kendi işiyle yaşayamaz: başkalarının emeği ona yardımcı olmalıdır. Bu nedenle sahip olduğumuz her şey, tüm servet, birçok insanın, hatta birçok neslin emeğinin ürünüdür. Yani tüm emek ve emeğin ürünleri, bir bütün olarak toplum tarafından yapılır ve toplumsaldır.

Sahip olduğumuz tüm servet toplumsalsa, o zaman topluma, bir bütün olarak insanlara ait olması gerektiği fikri mantıklıdır. Öyleyse nasıl oluyor da dünyanın zenginliği insanlığa değil de bazı kişilere ait oluyor? Neden onu yaratmak için uğraşanlara yani bir bütün olarak işçi sınıfına ait değil?

Dünyanın servetinin en büyük kısmına sahip olanın, kapitalist sınıf olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu nedenle, emekçilerin yarattıkları serveti kaybettiği ya da servetin bir şekilde onlardan alındığı sonucuna varamaz mıyız?

Kaybetmediler, çünkü asla sahip olamadılar. O zaman (her şey) onlardan alınmış olmalı.

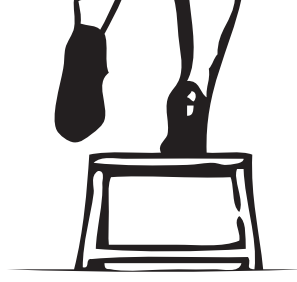
Durum ciddileşmeye başlıyor. Çünkü yarattıkları servetin, onu yaratan insanlardan alındığını söylersen, bu onlardan çalındığı, onların soyulduğu anlamına gelir. Çünkü hiç kimse servetinin elinden alınmasına rıza göstermedi.

Bu korkunç bir suçlama, ama doğru. İşçilerin bir sınıf olarak yarattıkları servet gerçekten onlardan çalındı. Ve hayatlarının her günü, şu anda bile aynı şekilde soyuluyorlar. Bu nedenle, en büyük düşünürlerden biri olan Fransız filozof Proudhon, zenginlerin sahip oldukları her şeyin çalıntı olduğunu söylemişti.

Bütün dürüst insanların bunu bilmesi gerektiğinin ne kadar önemli olduğunu kolayca anlayabilirsin. Eğer işçiler bunu bilselerdi, onların buna katlanmayacaklarına emin olabilirsin.

Öyleyse nasıl ve kim tarafından soyulduklarına bir bakalım.

Anarşist Kütüphane

Alexander Berkman
Anarşizm Nedir? (1)
23.08.2020

25.08.2020 tarihinde <https://meydan.org/2020/08/23/anarsizm-nedir-1-alexander-berkman/> 'den alındı.

Çeviren: Burak Aktaş

tr.anarchistlibraries.net